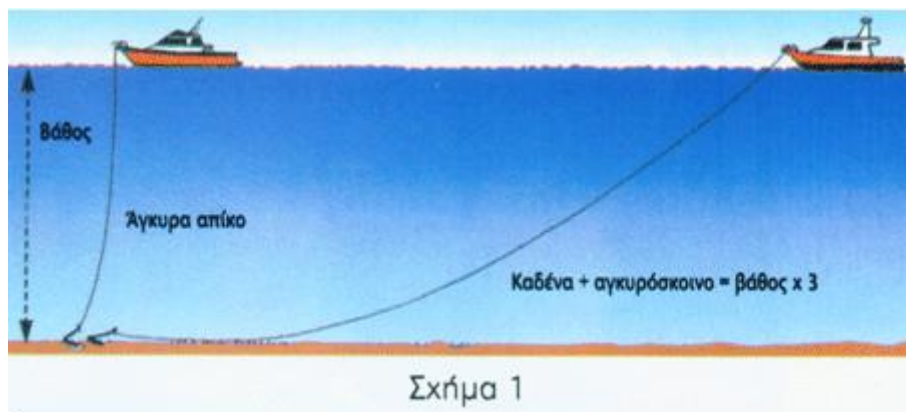
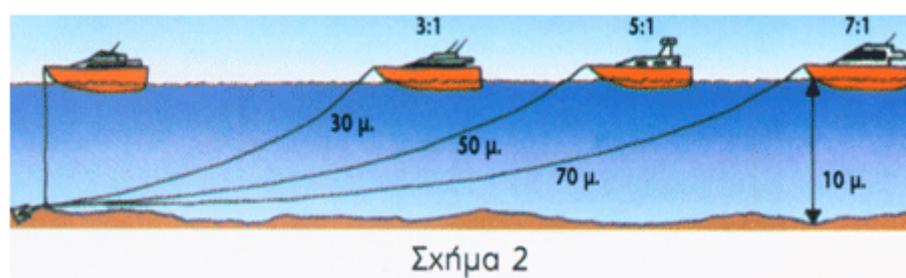

Το μήκος της καδένας ή του αγκυρόσκοινου ή ο συνδυασμός των δύο που έχουμε αφήσει με την άγκυρα ποντισμένη, ονομάζουμε έκταμα. Όταν ο καιρός είναι καλός, το έκταμα πρέπει να είναι τουλάχιστον τριπλάσιο του βάθους στο σημείο της αγκυροβολίας.

Αν αντί καδένας χρησιμοποιούμε αγκυρόσκεινο με ένα μόνο μικρό κομμάτι καδένας, για περισσότερη ασφάλεια αφήνουμε έκταμα τετραπλάσιο με πενταπλάσιο του βάθους, πάντα στο σημείο της αγκυροβολίας (σχήμα 1).

Αντίστοιχα λοιπόν όταν ο καιρός φρεσκάρει, απαιτείται έκταμα καδένας πενταπλάσιο και με φουρτούνα επταπλάσιο του βάθους. Στην περίπτωση όμως συνδυασμού καδένας-αγκυρόσκοινου, αφήνουμε ανάλογα περισσότερο έκταμα. Ας ανακεφαλαιώσουμε τα παραπάνω, ανάλογα με τη χρησιμοποίηση καδένας, αγκυρόσκοινου ή συνδυασμού των δύο, με τη βοήθεια του σχήματος 2.

Καδένα: Το ελάχιστο έκταμα πρέπει να είναι τριπλάσιο του βάθους στο σημείο της αγκυροβολίας, αυξανόμενα όμως σε πενταπλάσιο ή επταπλάσιο, ανάλογα με την κατάσταση του καιρού.

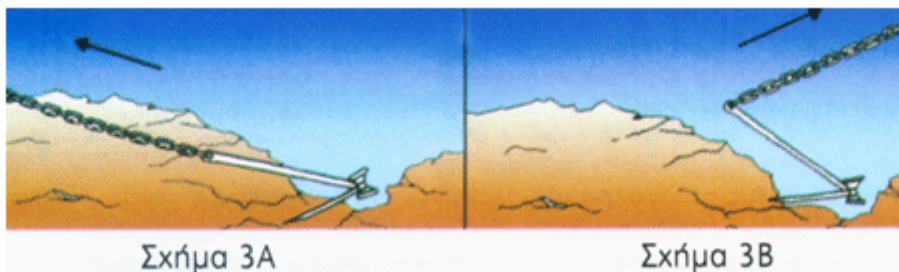
Καδένα και αγκυρόσκεινο: Το ελάχιστο έκταμα πρέπει να είναι τετραπλάσιο του βάθους. Περισσότερο έκταμα χρειάζεται, ανάλογα με τον καιρό αλλά και με την ποιότητα του βυθού.

Αγκυρόσκεινο: Έκταμα τουλάχιστον πενταπλάσιο του βάθους που βέβαια πρέπει να αυξάνεται, ανάλογα με τις συνθήκες καιρού και την ποιότητα του βυθού.

Η αγκυροβολία σε διαφορετικούς βυθούς

Παραπάνω αναφερθήκαμε στην ποιότητα του βυθού σε σχέση με το έκταμα. Θα πρέπει λοιπόν εδώ να αναφέρουμε πως ανεξάρτητα από κάθε τύπο άγκυρας και τα

πλεονεκτήματά του, καλύτερος για κράτημα βυθός θεωρείται ο λασπώδες μια και είναι πιο εύκολο να «θαφτεί» μέσα του η άγκυρα. Στη συνέχεια, με σειρά σπουδαιότητας στο κράτημα έρχεται ο βυθός με λάσπη και πέτρες, τα βότσαλα, η άμμος και τέλος τα βράχια. Ο βραχώδες βυθός, εκτός του ό,τι δεν προσφέρει καλό κράτημα, μπορεί να μας «ντέσει» την άγκυρα, δηλαδή να σφηνώσει η άγκυρα και να μην μπορούμε να την πάρουμε πάνω (σχήμα 3).

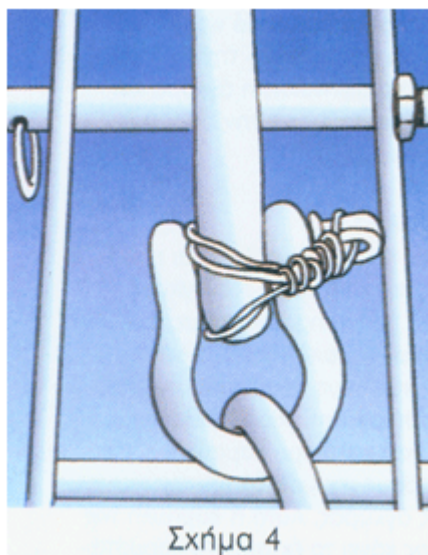

Σχήμα 3Α

Σχήμα 3Β

Το έκταμα

Το είδος ή το υλικό ακόμα και η διάμετρος της καδένας ή του αγκυρόσκοινου που χρησιμοποιούμε, έχει μεγάλη σπουδαιότητα. Η καδένα είναι η καλύτερη λύση, γιατί αντέχει περισσότερο στη φθορά αλλά δημιουργεί και καλύτερη καμπύλη, λόγω του βάρους της, μεταξύ του σκάφους και της άγκυρας. Αυτή η καμπύλη της καδένας κάνει το έκταμα να «σουστάρει», απορροφώντας πιο γλυκά το σκαμπανέβασμα του σκάφους. Άλλο ένα πλεονέκτημά της είναι ότι, λόγω του βάρους της «κάθεται» στο βυθό και «τραβάει» την άγκυρα παράλληλα με

Σχήμα 4

την επιφάνειά του, με αποτέλεσμα τη μεγαλύτερη τριβή αντίστασης, που σημαίνει καλύτερο κράτημα για το σκάφος. Το βάρος όμως της καδένας, μέσα σε όλα τα πλεονεκτήματά του, παρουσιάζει κι ένα μειονέκτημα, που δεν είναι άλλο από το βάρος το οποίο προσθέτει στην πλώρη του σκάφους όταν αυτό ταξιδεύει. Γι' αυτό στα σύγχρονα μικρά πλαστικά σκάφη χρησιμοποιούμε ένα συνδυασμό καδένας και αγκυρόσκοινου. Από προσωπική πείρα κατέληξα στο συμπέρασμα ότι για καλύτερα αποτελέσματα στο «σουστάρισμα», η καδένα σ' ένα σκάφος δεν πρέπει να είναι λιγότερη από το διπλάσιο του μήκους του.

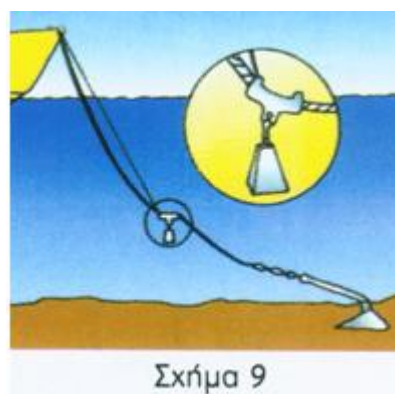
Η τακτική της αγκυροβολίας

Μεγάλη προσοχή χρειάζεται και στην προετοιμασία για το φουντάρισμα. Αν λασκάρουμε το φρένο του εργάτη απότομα, η άγκυρα ελευθερώνεται και πέφτει στη θάλασσα, αποκτώντας μεγάλη αρχική ταχύτητα, λόγω του συνδυασμού του βάρους της με της καδένας, με αποτέλεσμα να μην πιάνει το φρένο ή να ξεκαβαλήσει η καδένα από το αλυσέλικτρο (σκρόφα). Γι' αυτό μαϊνάρουμε και

κρεμάμε την άγκυρα ένα με δύο μέτρα κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας. Με την εντολή «φούντο» που θα δώσει ο κυβερνήτης, λασκάρουμε το φρένο, ελέγχοντας πάντα την ταχύτητα, με την οποία φεύγει η καδένα. Κατά το φουντάρισμα, το σκάφος κινείται αργά πρόσω ή ανάποδα. Ελέγχοντας με το φρένο το έκταμα, «απλώνουμε» την καδένα κατά μήκος του βυθού, αποφεύγοντας έτσι συγχρόνως το «καπέλωμα» της άγκυρας, αλλά και το μπέρδεμα στα νύχια της που την κάνει να χάνει την αποτελεσματικότητά της και να ξεσέρνει στο παραμικρό τράβηγμα, αφού δεν μπορεί να θαφτεί στο βυθό.

Το αγκυρόσκοινο

Πριν μπούμε στην τακτική του φουνταρίσματος, θα πρέπει να πούμε λίγα ακόμα λόγια για το αγκυρόσκοινο. Το κυριότερο πλεονέκτημά του είναι το μικρό βάρος που προσθέτει στην πλώρη, όταν ταξιδεύει το σκάφος πράγμα που συγχρόνως όμως αποτελεί και μειονέκτημα για το κράτημά του. Τα σύγχρονα πλεκτά αγκυρόσκοινα είναι βυθιζόμενα, αλλά δεν παίρνουν την επιθυμητή καμπύλη από το σκάφος προς την άγκυρα. Όταν χρησιμοποιούμε σκέτο αγκυρόσκοινο ή έστω σε

συνδυασμό με λίγη καδένα, καλό θα ήταν να κρεμούσαμε ένα βαρίδι κάπου στο μέσο του εκτάματος για να του προσθέσει βάρος και να κρατήσει το τμήμα μεταξύ άγκυρας και βαριδιού όσο γίνεται υπό μικρότερη γωνία προς το βυθό. Έτσι και η άγκυρα κρατάει καλύτερα και επιτυγχάνεται πια καλό «σουστάρισμα» (σχήμα 9). Το αγκυρόσκοινο μπορούμε να το βιράρουμε με τα χέρια πιο εύκολα απ'Α ότι την καδένα.